

Gunārs Klēgers,
copeslietas.lv klegers1
Foto: Gunārs Klēgers

Pirmā vakara smukule, kas sagādāja lielāko adrenalīna devu, līdz pat pēdējai sekundeī laivā noturot trillera cieņīgu nervu spriedzi. Video ar Overly – noskaties, kā mums izdevās viņnu dabūt laivā pēc aptīšanās ap koku.
<https://youtu.be/Tx-KrYuWLq5>

Ekspedīcija: Lubāna līdakas 2015

Uzsvaru seklajās un zājainajās vietās likām uz klasiku – dažādas krāsas un izmēru silikona zivtiņām ar ūsām. Un, jāteic, tās mūs nepievilā.

Jau šī gada sākumā zinājām, ka septembra beigās dosimies iepazīt Latvijas ezeru saimes lielāko pārstāvi – Lubānu. Ar maksšķeri rokās pats tur pēdējo reizi biju tālajos pagājušā gadsimta astoņdesmitajos gados, kad mani senči braukāja uz turieni atpūtā un mēs ar māsu ķērām arī zivis ar tēta sarūpētiem lazdu kātiem. Šoreiz jau ar krietni konkrētākiem mērķiem copes čomu lokā devāmies noskaidrot, kurai pusei tad īsti ir taisnība – ir tajā Lubānā zivis, vai tomēr visas kāds izkāsīs?

Zinot, ka atrast līdakas nepazīstamā 8000 hektāru platībā varētu būt grūtāk par divu vienādu melnu zeķu atrašanu savā atvilktnē, jau iepriekš sazinājās ar vienu no galvenajiem turienes dabas resursu sargiem – Daini Tuču, kurš ne tikai rūpējas par kārtību Lubāna apkaimē, bet arī pats aktīvi spīnīgo. Vēl, kad meklēju kādu tās puses cilvēku, kurš par ezeru var pastāstīt vairāk nekā publiski pieejamos resursos, gandrīz visi kā viens norādīja zvejnieka Jāņa Macāna virzienā. Tam ir divi iemesli – pirmkārt, Jānis nāk no zvejnieku ģimenes jau vairākās paaudzēs, un, otrkārt, līdzīgu leģendu stāstnieku jums tajā pusē un tuvāko 100 km rādiusā būs grūti atrast. Un, kā izrādījās, tieši pie viņa *Zvejniekos* arī bijām rezervējuši naktsmājas un pirti uz divām pēdējām naktīm tajā pusē. Tā nu trešdienas vakarā, nokomplektējušies ar laivu motoriem, spīnīgiem un Daiņa ieteiktajām pretzāļu gumijām, devāmies uz trīs pilnu dienu copi Lubānā.

Par ezeru

Mazliet vēstures. Lubāns veidojies aptuveni pirms 10 000 gadu pēcledus laikmetā. Tā apkārtnē, kā stāsta Jānis Macāns, kurš bērnībā esot bijis teicamnieks tikai divos priekšmetos – vēsturē un fizikulturā, ir pirmā Latvijas galvaspilsēta. Viņa vārdus apstiprina arī arheoloģiskie izrakumi, kuros konstatēts, ka tieši te aptuveni pirms 10 000 gadu uz dzīvi iekārtojušies pirmie cilvēki tagadējā Latvijas teritorijā. Ezera platība dažādos laikos ir mainījusies visai ievērojami. Savulaik tas pat tika dēvēts par Varsku jūru, un te bijuši sastopami pat

vikingu kuģi. Lielākā platība, kādu ezers piedzīvojis, ir 600–700 kvadrātkilometri jeb 60–70 000 hektāru, garumam sasniedzot 49 km. Starp citu, līdzīgi apmēri tam bija arī pagājušā gadsimta sākumā pavasara plūdos. Turpretī septiņdesmitajos gados,

Dainis rāda, kādam jāizskatās licencētam tīklam. Pēdējos gados ar maliķu nedarbiem nākas saskarties arvien retāk, jo ezera bagātību sargāšanā iesaistījušies arī Lubāna zvejnieki un tuvējie iedzīvotāji.

Dainis savus inspektora pienākumus lieliski apvieno ar spiningošanu. Šī Lubāna zemūdene, kura gan netika nosvērta, tam ir pietiekami smags pierādījums. Reti kurš savā rekordgrāmatā var lepoties ar līdaku, kas sver vairāk par 10 kg.

kad līmenis tika dramatiski samazināts, Lubāns uz laiku pat zaudēja savu Latvijas lielākā ezera pozīciju, piekāpjoties savam 5700 hektārus lielajam kaimiņam Rāznam. Liela daļa atbildības par līmeņa staigāšanu jāuzņemas pašai dabai, taču arī cilvēki tam savu roku nav kautrējušies pielikt visai regulāri, meklējot kompromisus starp dabas untumiem un ezera bagātību izmantošanu. Jau kopš 19. gadsimta ir bijuši centieni ierobežot draudīgās līmeņa svārstības, tomēr līdz galam tas nav izdevies, jo daba allaž cenšas īstenot arī savus neizdibināmos plānus, īpaši nerēķinoties ar vienas divkājaino sugas futuristiskajiem skrīclējumiem uz papīra.

Mazliet tagadnes. Šobrīd ezeru no plūdiem pasargā dambis un ap to izveidotā kanālu sistēma, bet līmeni palīdz regulēt slūžas Meirānu kanālā un Aiviekstes upē. Dainis Tučs gan piebilst: lai vēl labāk palīdzētu ezeram atjaunot savus resursus, līmeņa kontrolēšanā regulētājiem vēl noteikti ir iespējas pieaugt meistarībā. Plūdu problēma šķietami ir vairāk vai mazāk kontrolējama, bet par lielāko šodienas bažu tiek uzskatīta aizaugšana, ko ietekmē dabīgās caurteces ierobežošana. Rezultātā ezers nespēj atbrīvoties no sapuvušajām zālēm, un tās krājas dzelmē. Šovasar tika rekonstruēts ap Lubānu izraktais dienvidaustrumu dambis, tāpēc līmenis nolaists ļoti zemu. Vietējie, kuru ikdienu lielā mērā ir atkarīga no ezera un tuvējās apkārtnes dabas resursiem, cer, ka lietūs ūdeņi pagūs līmeni pacelt augšā, lai ziemā neizslāptu zivis. Ezers ir ļoti svarīga vieta arī putnu migrācijai, tāpēc regulāri nākas meklēt kompromisus un sadzīvot gan putniņiem, gan zivju cienītājiem, gan vie-

tējiem iedzīvotājiem, gan skaistās ainavas baudītājiem, nepazaudējot savos dialogos arī pašu dabu ar tās kaprīzēm.

Pie Lubāna atrodams vienīgais Latvijas zvejniekiems, kas neatrodas pie jūras – Īdeņa. Pēc Jāņa Macāna vārdiem – vieta, kur padomju vara ienāca vien septiņdesmitajos gados, kad tika izbūvēti arī pirmie ceļi. Līdz tam – *kā milicis pa vienu galu ienāca, tā te arī palika.*

Šobrīd ezerā saimnieko 30 komerczvejnieki un 15 pašpatēriņa zvejnieki, kuru rīcībā ir pa vienam murdam, savukārt copei piemērotā rudens brīvdienā, kad uznāk pirmie aukstumi un sakustas arī lielās līdakas, laivu skaits var pārsniegt arī ciparu 50. Dainis uzskata, ka zvejnieku un makšķernieku skaits ir optimāls esošajiem zivju resursiem, kas pēdējos gados esot stabili – pietiek gan vieniem, gan otriem, gan putniem, gan vēl paliek pāri – ezers sevi atražo ļoti labi. Mazliet statistikas. Lubāns atrodas uz Rēzeknes un Madonas novada robežas.

Ezera spoguļa platība šobrīd ir 80,07 kvadrātkilometri, garums sasniedz 14 km, platums – 8 km, vidējais dziļums – 1,6 m, dziļākā vieta – 2,5 m, krasta līnijas garums – 42,4 km. Vienīgās Lubāna salas – Akmeņsalas – platība ir 140 hektāri. Tam ir divas ietekas – Rēzekne un Malta (pirms apvadkanālu izveides ietekas bija 12), kā arī viena izteka – Aiviekste.

Ezerā mīt ļoti daudz zivju sugu – līdakas, asari, zandarti, karpas, zuši, līņi, karūsas un citas. Runājot par lielākajiem lomiem, Dainis stāsta gadījumu,

kad kāds vietējais noķēris līdaku, kurai līdzpaņemtie 15 kg svāri bijuši krietni par mazu. Vīrs lomu piesējis pie laivas un vedis krastā nosvērt. Taču tā striķi pārplēsusi un pazudusi ezera plašumos uz neatgriešanos. Pēc paša ķērāja vārdiem – krietni pāri 20 kg.

Jau oficiālāk un precīzāk lielo līdaku rekordu no savas pieredzes iezīmēja Jānis, kura tēvam reiz tiklā bijusi 24 kg plēsoņa. Atgādināšu, ka oficiālais Latvijas līdaku rekords ir fiksēts 1989. gadā Ungurā – 19,56 kg. Un, runājot par vietējiem rekordiem, Jānim pie mājas ir paliels diķis, un arī tur esot dzīvs monstros – 12 kg līdaka, turklāt akla. Tāpēc viņš vīriešu kārtas pārstāvjiem neiesaka plikiem mesties diķi pēc pirts, jo esot bijis gadījums, kad neredzīgā, bet jutīgā milzene... Nu, jūs saprotat – runa ir par vīrieša lepnuma līdzību ar ēsmas izvītiņu. Vismaz tā, pēc Īdeņas stāstnieka vārdiem, zaļajai paziņo trešā maņa jeb sānu līnija. Teju neviens, kas šo leģendu pirti dzirdējis, tai neticot, tomēr pārāk dziļi un pārāk tuvu niedrēm pliks nepeld un lieki nešvītinaš.

Kā ar maluzvejniecību? Kā jau katra zivīga vieta arī Lubāns visos laikos ir piesaistījis ne tikai godprātīgos makšķerniekus. Taču pēdējos gados situācija, pēc Daiņa stāstītā, ir visai laba, jo Latvijas lielākā ezera labumus sargā ne tikai viņš ar kolēģi, bet arī vietējie iedzīvotāji un zvejnieki. Lai arī sākotnēji ne visi zivju tīkotāji skrupulozi ievērojuši likuma burtu, šobrīd visi vietējie labi apzinoties, ka ezers ir galvenais iztikas nodrošinātājs tuvas un tālas apkārtnes iedzīvotājiem – līdzko zudis kontrole pār tā resursiem, tā panīks arī dzīve pie Lubāna. Šī gadsimta sākumā, kad Dainis sāka savas inspektora gaitas šajā pusē, nācies krietni pacīnīties ar nelegālā rūpala piekritējiem, taču kopīgiem spēkiem situāciju ezerā

Brālis Gints izšāva sacensībās ar 5 mēra līdakām. Panākuma atslēga – atrast līdakas, saprast, uz ko tās reaģē, un piecirst istajā brīdī, nelaut zivij ieskriet zālēs.

Ar Īdeņas zvejnieku un leģendu stāstnieku Jāni Macānu nosveram viņa sestdienas rīta lielāko zivi – lidaka tūvu pie 3 kg. Kopā ar citām daiļavām tās ceļš vedis uz tirgu, kur vietējie iecienījuši gan vietējo zvejnieku ķertas svaigas zivis, gan kūpinātas delikateses. Pats Jānis ar savu zvejnieka un mednieka pieredzi un dzīves pasakām ir atsevišķa stāsta vērts.

Jānis stāsta, ka pirms daudziem gadiem arī paši Lubānas iedzīvotāji un zvejnieki nav bijuši īpaši likuma burta ievērotāji, taču, laikam ejot, ar dabas resursu uzraugiem atrasta kopīga valoda, un šobrīd jau visi kopā aizsargā ezera zivju resursus no nelegālo rūpalu tīkotājiem.

Mūsu iepazīšanās tūres laikā lidakas ņēma visai aktīvi, bet ne visu laiku. Bija periodi, kad tās ignorēja absolūti visu, un bija periodi, kad vienam un tam pašam māneklim uzbruka pat 4–5 reizes.

Vienā dienā saplosīto gumiju kopbilde. Lai arī lielākā daļa ir aso zobu sagraizītas un neatgriezeniski sabojātas, dažas gumijas arī cietušas no pašu rokām – cope zāļainās vietās ir saistīta ar visai lielu slodzi gan uz inventāru, gan uz mānekļiem, un bieži vien, raujot ārā no zālēm, gadās kaut ko upurēt.

izdevies vērst uz labo pusi. Tāpēc tagad sastapties ar nelegālo tīklu un murdu licējiem gadoties reti, un tie parasti izrādās tālāki iebraucēji.

Tam piekrist arī Jānis, kurš joko, ka inspektori pat lūdzot, lai viņš ieliek kādu murdu – savādāk neesot, ko meklēt un ko sodīt. Pilnībā no maluzvejniecības gan izvairīties tik milzīgā teritorijā ir teju neiespējami, jo zivis te bija, ir un būs – ezera ekosistēma ir pietiekami stipra un bagāta, lai ar esošo maksšķernieku un zvejnieku slodzi pati veiksmīgi regulētu zivju populāciju. Vienīgā suga, kas pēdējos gados ir pavairota mākslīgi, esot zandarti.

Zvejnieka skats uz ezeru. Kad svētdienas rītā satieku Jāni, kopā apskatām viņa rīta lomu. Jāsaka, ka spinningotājiem bieži vien ir visai saasināta attieksme pret tīkliem, jo tajos zivju skaits un izmērs mēdz būt krietni lielāks nekā ar bada pātāgu iespētais. Tomēr, ja uz svariem saliktu mūsu pēdējo

dienu guvumu un Jāņa sestdienas rīta lomu, kas tiks vests uz tirgu, tad nekur tālu mēs neiepalikām.

Kārtīgs Lubāna zvejnieks savu tīklu pārbauda vienu vai divas reizes dienā, lai zivs nenobeigtos – gan uz tirgu var aizvest svaigāku, gan mazākās palaist atpakaļ pēc tēviem un vectēviem. Lomi visbiežāk tiek vesti uz tuvējo tirgu vai nu svaigā veidā, vai kūpināti.

Arī Jānis atzīst, ka Lubānā ar resursiem viss ir kārtībā – zivju te ir ļoti daudz. Un, ja to saka zvejnieks ar vairāku gadu desmitu stāžu, tad tam es ticu vairāk nekā spinningotājam, kas pēc vienas tukšas copes dienas paziņo, ka vieta esot izkāsta. Zivju skaitu un daudzveidību Lubānā izdevies saglabāt, pamatā pateicoties neiecietīgajai vietējo iedzīvotāju attieksmei pret maluzvejniecību. Lai gan Jānis atzīst, ka šāda domāšana nebūt nav kopš seniem laikiem un arī paši zvejnieki nav bijuši bez grēka. Lai sargātu

resursus, neesot jāizdomā jauni likumi, bet gan kārtīgi un sirsnīgi jāaprunājas ar pašiem zvejniekiem un iedzīvotājiem. Galu galā runa nav tikai par zivju resursiem, bet arī par to, ka zvejniekam likuma pārkāpums nozīmē licences konfiscēšanu, savukārt tas ir tas pats, kas taksistam atņemt autovadītāja apliecību. Un prieks, ka Lubānā iedzīvotāju un likuma burta uzraugu sarunas ir devušas parauga vērtu rezultātu.

Kā mums gāja copē

Ezers mūs sagaidīja ar ļoti zemu ūdeni. Pirmās dienas rītā īsi pēc septiņiem satikos ar Daini, un pāris stundas pavadījām kopīgā copē. Tas pamatīgi atviegloja zivju meklēšanu. Pabraukājām pa puduru un niedru likločiem, kur šādos laikapstākļos lidakas varam meklēt teju vienmēr, papļāpājām un ap pusdienlaiku, kad noķerto zivju skaita ziņā biju viesmīlīgi palaists garām ar 4:3,

Saulriets mums nebija tikai copes beigu vēstnesis. Tas bija arī vakara cēliena modinātājzvans – pēc dažām tukšām stundām tieši ap rieta laiku, īsi pirms krēslas pirmajā vakarā arī trāpījām pie lidaku vakariņu galda.

pārkāpu atpakaļ savā laivā pie Raivja un Ginta. Arī tiem bija diezgan daudz copju, taču ar realizāciju nebija veicies. Pēc Daiņa ieteikuma nekur tālu no krasta meklējumos nebraucām un turējāmies pa gabalu no duļķainajām vietām. Diena mums sagādāja ne pārāk jauku pārsteigumu lidaku copei seklumā – sauli un bezvēju. Visus savus rudens manteljus dabūjām nomest nost un turpināt visai amizantā izskatā. No malas savā plānajā termoveļā droši vien izskatījāmies kā pa taisno no mēģinājuma laivā ielēkuši baletdejojāji. Bet ko tik labas copes vārdā neizdarīsi. Vairākas stundas pagāja visai klusos lidaku meklējumos un māneķļu eksperimentos. Vakarpusē tomēr ezers mūsu pūliņus novērtēja un dāvāja katram pa mēram. Visdramatiskāk gāja man ar savu pāri pa divi kilo lidaku. Tā, sagrābusi klasisko balto *Relax Kopyto* gumiju, pa taisno dziedā tuvākajā slēpnī, kur aptinās ap koku un labu brīdi, kamēr mēs pieairējām klāt, mierīgi ganījās kā īsā ķēdē piesieta gov. Kā piebraucām klāt, tā lidaka kļuva agresīvāka un nolauza koku. Mirkli, kad paša vai zivs spēka dēļ izstiepās un atsvabinājās stīgas stiprinājums, man rokās pazuda pretestība, un es sapratu, ka zaļo skaistuli esmu zaudējis. Tomēr pēc sekundes gara dziļas vilšanās brīža Raivis (un tagad iedomājieties to palēninājumā) ar triumfālu uztvērētīkliņa pacelšanu un pēdējā brīdī notvertā loma atrādišanu atgriezta mani uz sajūsmas sauciena nots – vakariņas bijām nopelnījuši! Mirkli pirms tam Raivis līdzīgā manierē ar pēdējo aklo smēlienu bija izglābis arī mana brāļa Ginta lidaku, kas pie laivas paguva atsvabināties no āķa. Jāatzīst, ka pirms rezultatīvās vakara copes ezeram tika paprāvs ziedoņums – Gints pie ūdens dieviem nejauši bija aizsūtījis savu jauno smalko tālrūni. Tā kā neatšifrējām, kurā brīdī tas bija noticis, tad uztvērām to

Pirmajā dienā Raivis ar labu lomu lepoties nevarēja, toties divreiz nodemonstrēja, cik svarīga ir prasme apieties ar uztvērētīkliņu. Attēlā – ar manu tikko izglābto divnieci.

kā nesavtīgu upuri savtīgam mērķim tikt pie lielākām lidakām. Atlika tikai cerēt, ka ezers to novērtēs ne zemāk par mums. Otrā copes diena, kad nolēmām mazliet paeksperimentēt ar vietām, neko daudz mums no savām bagātībām neatrādīja. Pie dažām zivīm gan tikām, bet pietuvoties pirmās dienas kontaktu skaitam ar lidakām nespējām. It kā tās pašas vietas, bet tikām zivju vizdegunīgi ignorēti. Tas lika pārdomāt taktiku un vietu izvēli pirms pēdējās copes dienas. Kad vakarā izsalkuši jau ap tumsu atgriezāmies no ezera, Jāņa sieva Anna mūs sagaidīja ar garšīgāko žāvēto karpu pasaulē. Mazliet aizsteidzoties notikumiem pa priekšu – arī nākamajā vakarā mūsu lutināšana ar lauku labumiem turpinājās: tika pasniegta brieža gaļas mērce, kuru izbaudījām kopā ar Jāņa sarūpētu pašbrūvētu lauku alu un stāstiem par un ap ezeru. Sagaidījām arī pārējos biedrus un pārsprīdām plānus, ko un kā darīt mī,

kad aizvadīsim savus tradicionālos čomu rudens mačus. Tur vairs eksperimentiem nebūs daudz vietas un laika – jāturas pie iepazītajiem puduriem un māneķļiem. Sestdienas rītā ezerā bijām jau līdz ar gaisu un devāmies uz vietām, kur iepriekšējās dienās lidakas bija atrādījušās. Jau pirmajā cēlienā vietā, kur ir sašaurinājums starp diviem palieliem puduriem, uz mana brāļa vilkto gumiju atsaucās paprāva tās vietas caurceļotāju uzraudzītāja. Tomēr uz pretzāļu āķiem ar ūsām neuzsēdās. Uzreiz laivā apsēdāmies un klusi un mērķtiecīgi sākam to vilināt uz pārliecinošāku uzbrukumu, jo tās uzvedība liecināja par agresivitāti, nevis vienkārši ziņkāri. Otrais metiens – atkal mutulis ar skaistu muguras atrādišanu, vēl viens metiens – cope, metiens – atkal mutulis. Reizes četras tā atsaucās uz mūsu māneķļiem, līdz beidzot metrus 13–15 no laivas lidaka nolēma, ka pamatīgāk jāiegrābjas manā baltajā gumijā. 2,25 kg un 72 cm!

Slepenie ceļi uz līdaku vietām nereti ved caur tādām zālēm un seklumiem, kur nezinātājs uz savu galvu nekad nedosies.

Lielisks sākums, taču turpmākās pāris stundas bija klusums. Lai arī apstākļi bija gandrīz ideāli – apmācies ar nelielu lietu, līdakas uz uzbrukumu nebija pierunājamās. Brīdī, kad maču diena tuvojās savam ekvatoram, nolēmām riskēt un doties dziļi niedrēs pa kanālu – vietu, kur cauri bijām braukuši ar vietējo taku pārzinātāju Daini. Riskēt, jo, pirmkārt, neesmu nekāds labais vietu un ceļu iegaumētājs, bet džungļi Lubāna krastu daļā ir pamatīgi – varam arī iemaldīties līdzīgā, bet citā vietā. Otrkārt, kad tur pirmajā dienā braucām cauri, zivju atsaucība bija, taču par līdaku ganībām tās nosaukt nebija pamata – varējām vienkārši zaudēt 2–3 stundas no copes.

Tomēr Lubāna ūdeņi mums izrādījās labvēlīgi – tas bija labākais un izšķirošais tās dienas lēmums. Nokļuvām klajumos, kur līdakas uzraudzīja teju katru stūri, katru līcīti, katru puduri. Turklāt nereti komūnās pa 3–4. Ja pārcilā savu nelielo copmaņa pieredzi, tad tādā zaļo blīvumā nonācu pirmo reizi. Brīžos, kad tām bija noskaņojums uzbaroties, līdakas vairākas reizes pēc kārtas ķēra māneklus, neskaitāmas copes un muguru viļņi, nododot zaļo plēsēju atrašanās vietu pat brīžos, kad viņas piepeldēja tikai apskatīties, kas te bez atļaujas klaiņo pa viņu rajonu.

Viena no labākajām epizodēm bija dienas otrajā pusē, kad lēpju niedru ielokā atrādām kādu vientuļnieci un ar atkārtotiem metieniem vilinājām uz āķiem. Vienā iemetienā teju paralēli ar 2 m attālumu velkam abi savus māneklus, un līdaka ar skaistu iznācienu uzbrūk vienam, nošauj garām un momentā ar tādu pašu niknumu uzbrūk arī otram. Šoreiz gan tā izrādījās vai nu viltīgākā par mums, vai arī paši nemācējām pie-

dāvāt gumijzivi vajadzīgajā ātrumā. Nekas, gan jau vēl kādreiz satiksimies.

Dienas beigās brālis bija ticis pie 5 mēriem, kas gāja ieskaitē, es pie trim. Pāri rīta pievārētajiem 72 cm gan netikām. Viņa zelta atslēga bija oranža *Relax Kopyto*, mana bronzas atslēga – oranža *Mr. Greedy* gumija ar ofsetāķi.

Interesanti, ka bija divi izteikti periodi, kad zivis aktivizējās. Ap pusdienlaiku tā bija aptuveni stunda pusotra, bet pēcpusdienā aptuveni pusstunda. Šajos laika sprīžos līdakas ņēma visai pārliecinoši un agresīvi. Pārējā laikā vai nu izvairījās, vai nu tikai uzsita, vai vispār nereaģēja. Interesanti būtu tādā vietā pavadīt pilnu dienu no rītausmas līdz saulrietam.

Izšķiroša loma, seklās vietās spiningojot ar pretzāļu gumijām, ir savākt savu nervu sistēmu – bija vairākas epizodes, kad iespaidīgiem plunkšķiem sekoja tikpat iespaidīgs piecirtiens, taču rezultātā sanāca izraut gumiju līdakai ārā no mutes. Šādās reizēs, kad copi redzi arī vizuāli, svarīgi ir pacietīgi gaidīt sitienu rokās, nevis reaģēt uz mutuli vai šļakstu – jāsajūt pārliecinošs signāls kātā un tikai tad kārtīgi jāpiecērt.

Citas svarīgas detaļas – noregulēt diezgan stingri spoles bremzi, izvēlēties izturīgu auklu un ne pārāk mīkstu kātu, lai neļautu līdakām skriet zālēs – uzreiz pēc uzsēšanās uz āķa tā visai ātri jācensās dabūt līdz laivai. Ja nu tās ierāva džungļos, tad laivas pārinieks ķērās pie airiem – ja Muhameds nenāk pie kalna, tad kalns peld pie Muhameda.

Ja par sportiskajiem rezultātiem, tad otrās dienas puses līdaku sapulces vietas uziesāna jāva mums abiem uzlēkt uz goda piedestāla pirmā un trešā pakāpiena, pa vidu iespiežot Liepājas ezerā notikušā pavasara posma veiksminieku Andi.

Lielās mammas un vecmammās šoreiz mums vēl neatrādījās. Lai gan vienu pamatīgu atvērtu žokli Raivis virs ūdens redzēja gan – šoreiz prāvā līdaka nošāva garām un otrreiz māneklim neuzbruka.

Secinājumi

Pēc trīs dienām man bija pilnīgi skaidrs, ka ezeru iekļaušu savā spiningošanas sezonas obligāto vietu kartē. Tajā ir viss, kas mani pievelk copei: skaista daba, smukas līdakas, vientuļas vietas, puduri un plašumi, seklumi un dziļākas vietas un vēl – lieliski cilvēki! Paldies Jānim un Annai Macāniem par naktsmājām, gardajām vakariņām un neatkārtojamām Lubāna leģendām! Paldies Dainim Tučam par līdaku taku izrādīšanu, maluzvejnieku apkarošanas stāstiem un laivu sarūpēšanu! Paldies Lubāna mitrāja info centram un tā meitenēm par laipno uzņemšanu! Paldies viesu nama *Bāka* vīriem par laivu izvietojumu! Un lielākais paldies pašam ezeram par skaistu trīs dienu copi.

Diezgan droši, ka te vēl atgriezīšos uz pāris dienām arī šajā rudenī, ja vien izdosies savā darba-ģimenes-hobiju kalendārā atrast divas brīvdienas, pirms ledus pārklās ezera plašumus. Jo azartiskiem līdaku medniekiem Lubāns neapšaubāmi ir viens no interesantākajiem un zivīm bagātākajiem ezeriem Latvijā. Uz atgriešanos! ●

Līdakas sēdēja zālēs un seklumos, kur bija ļoti daudz iespēju aizmukt no maksšķernieka arī pēc uzķeršanās uz āķa. Visbiežāk tas notika, ieskrienot zālēs. Tādā gadījumā tas bija pārbaudījums gan mūsu nervu sistēmai, gan inventāram.

